

ling. Såvidt jeg kan se, er der ikke i øjeblikket behov for en egentlig udligning.

Lad mig forøvrigt i denne forbindelse sige, at når dette lovforslag forudsætter en udligning efter folketal, betyder det ikke, at jeg dermed vil afvise en udligning efter skatteevne, men blot, at jeg har fremsat forslaget i nøjagtig den samme form, hvori udvalget havde det til behandling i sidste rigsdagssamling.“

Lovforslaget fik ligesom i den foregående samling en velvillig modtagelse på rigsdagen, omend der med hensyn til flere af dets enkeltheder gjordes afvigende opfattelser gældende. Til nærmere belysning af, hvad diskussionen drejede sig om, anførte *Thestrup* (KF) ved lovforslagets 1. behandling bl. a.:

„De særlige regler, der foreslås indført [for hovedstadsområdet], er følgende: 1) eventuelle tab på garantier, som de pågældende kommuner har påtaget sig efter byggestøtteleven efter 1. marts 1952, skal for halvdelen vedkommende kunne fordeles på samtlige disse kommuner i forhold til deres indbyggertal, 2) udgifterne til tilskud til det socialfilantropiske byggeri foreslås fordelt i henhold til de pågældende kommuners indbyggertal mellem disse kommuner, dog med den begrænsning, at en kommune i hvert finansår højst kan anmelde 200 000 kr. til refusion, 3) begrænsningen af statens tilskud til det socialfilantropiske byggeri til 2 mill. kr. foreslås hævet, således at beløbet i fremtiden skal fastsættes på finansloven, og 4) udgifterne til huslejetilskud foreslås fordelt i henhold til de pågældende kommuners indbyggertal, dog med den begrænsning, at reglen ikke gælder for kommunernes eventuelle huslejenedsættelse for familier med 2 børn.

Jeg opfatter det, der er udtalt af de forskellige ordførere ved behandlingen i sidste samling, således, at man var enig om følgende punkter: 1) enhedsbehandling af det nævnte område, for såvidt disse forhold angår, 2) en fordeling af garantiforpligtelserne indenfor dette område, 3) en fordeling af udgiften til tilskuddene til det socialfilantropiske byggeri og til huslejetilskuddene samt 4) om at ophæve 2 mill. kr.s grænsen.

Derimod var der ikke enighed om følgende punkter: 1) om udligningen af tabene på garantiforpligtelser kun skal dreje sig om halvdelen af disse, og om den udelukkende skal ske efter indbyggertal, 2) om fordelingen af udgifterne til huslejenedsættelse udelukkende skal ske efter indbyggertal, og 3) om udgiften til lejenedsættelse for familier med 2 børn skal være afskåret fra refusion.“

Lovforslaget henvistes påny til behandling i et udvalg, der ikke nåede at få afgivet betænkning inden rigsdagssamlingens slutning.